

Núm. de Protocol: 1000012/2016
Núm. de Rotlle: TSJA-0000042/2019

SENTÈNCIA 92-2019

PARTS:

Apel·lant: L. SLU

Representant: Sra. EAM
Advocat: Sr. ADA

**Apel·lants: Sr. JMB
Sr. PCA**

Representant: Sra. IOM
Advocat: DEA

Apel·lat: COMÚ X

Representant: Sra. ECC
Advocat: Sr. LBE

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

**Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET
Sra. Elsa PUIG MUÑOZ**

Andorra la Vella, vint-i-quatre d'octubre de dos mil dinou.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000012/2016**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació de l'entitat L. SLU va interposar demanda contra el COMÚ X, en què impugnava la resolució 24 de setembre de 2015, que resolvia la sol·licitud de l'agent per delimitar la seva finca coneguda com "E." amb terreny comunal, i contra la resolució de 20 de gener de 2016 que va desestimar el recurs de reposició formulat contra l'anterior. En la demanda es sol·licitava que es declarés que la finca de la societat agent té una superfície de 62.577 m², i que els "P." no es troben a l'interior de la finca, sinó a l'exterior.

La sentència de 13 de març de 2019 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda, en considerar que la pretensió de l'agent té per objecte la declaració del seu dret de propietat sobre els terrenys litigiosos, qüestió que està reservada als tribunals de la jurisdicció civil.

2.- La representació de l'entitat L. SLU ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) L'Administració comunal s'ha auto-atribuït uns terrenys que són de la demandant, el que suposa una disminució de la seva finca en uns 14.000 m², sense haver-ne acreditat la possessió.

b) La resolució impugnada és un acte administratiu i, com a tal, ha de poder ser avaluat per la jurisdicció administrativa, encara que tracti sobre qüestions de propietat.

3.- La representació dels Srs. JMB i PCA han interposat també recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles, en el qual es fa constar que:

a) Existeix una contradicció en els fonaments de la sentència, en quant considera que les qüestions de propietat corresponen a la jurisdicció civil i, al mateix temps, afegeix que l'agent no ha provat la possessió de la finca.

b) No s'ha demostrat que la servitud de pas anomenada "P." existeixi dins de la propietat anomenada "E" i la delimitació realitzada pel Comú és arbitrària.

4.- La representació del COMÚ X s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada. Segons exposa:

a) La delimitació dels terrenys comunals és una prerrogativa reconeguda per la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns.

b) El demandant pretén que es declari el seu dret de propietat sobre els terrenys litigiosos, qüestió que correspon a la jurisdicció civil.

c) El títol de propietat de l'agent diu que la finca limita a migdia amb un pas ramader que confronta amb prats de CX i CR. No es tracta, en conseqüència, d'una servitud de pas, sinó de terrenys comunals.

d) El Comú ha acreditat la possessió dels "P.", d'acord amb la documentació que consta als registres administratius i les proves practicades.

5.- Cadascuna de les parts va contestar el recurs interposat per la contrària, en el sentit que consta en les actuacions.

6.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'objecte d'aquest procés consisteix en examinar la legalitat de les resolucions administratives que van procedir a la delimitació de la finca de l'agent anomenada "E." amb els terrenys comunals. Els apel·lants es mostren disconformes amb la decisió del Comú X, que consideren que ha suposat la reducció del seu immoble en una superfície de 14.000 m² aproximadament.

Com s'ha exposat en els antecedents, la demanda interessa que, a més d'anul·lar els actes impugnats, es declari que la finca "E." té una superfície de 62.577 m²; que els "P." no es troben a l'interior de la finca, sinó a l'exterior; i que s'aixequi el corresponent plànol en aquest sentit.

Tercer.- Com ja va dir aquesta Sala, entre d'altres, en la sentència núm. 45-2010, de 17 de juny, que va examinar un supòsit que presenta analogies amb l'actual:

"... l'acord publicat ha estat dictat en el marc que preveu l'article 4.4 de la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns de 4 de novembre de 1993, que els atribueix la competència de "delimitació de terres comunals amb particulars" i de l'article 93 del Codi de l'Administració que diu que "l'Administració podrà procedir a la delimitació entre els béns que li pertanyen i els béns pertanyents a tercers quan els límits siguin imprecisos o apareguin indicis d'usurpació" i en la mesura que conforme l'article 105 del Codi els béns comunals estaran sempre sotmesos al règim jurídic dels béns

de domini públic, també es beneficien del privilegi de delimitació de que gaudeix l'Administració que n'és titular.

Tanmateix, la delimitació té l'eficàcia que hem definit en sentències com la 30-2002, de 19 de juny: només empara situacions possessòries, i per això "la prerrogativa de la qual disposa el Comú per delimitar els seus béns dels particulars s'ha d'entendre amb independència de que els particulars puguin plantejar una acció de delimitació de les seves propietats amb les de l'Administració davant la jurisdicció civil competent, en el sí de la qual es puguin resoldre les qüestions relatives a l'existència dels drets de propietat i la seva delimitació sobre el terreny".

Quart.- De la mateixa manera, és constant la jurisprudència d'aquesta Sala, a partir de la sentència núm. 09-1996, de 6 de març, que declara que el coneixement de les qüestions de propietat correspon a la Jurisdicció civil. Com diu la sentència esmentada:

"Per tal de resoldre les qüestions plantejades en aquest recurs convé recordar que, en termes generals, correspon a la jurisdicció civil la resolució dels litigis referents al dret de propietat, així com els que afecten tota classe de béns, siguin públics o privats, sense que l'Administració pública disposi en aquest àmbit de potestats exorbitants del dret comú.

Per excepció, l'ordenament jurídic reconeix a l'Administració, per raons d'interès públic, determinades facultats de naturalesa exclusivament possessòria en relació amb els béns de domini públic i els patrimonials, entre les que es poden assenyalar la d'atermenament i la de recuperació d'ofici (interdictum proprium), regulades als articles 93 i 94 del Codi de l'Administració, respectivament".

Cinquè.- L'aplicació d'aquests criteris en el supòsit que ara s'examina, condueix a concloure que la pretensió que formula l'agent excedeix manifestament de l'àmbit d'aquesta jurisdicció, ja que el que pretén en realitat és el reconeixement de la seva titularitat sobre una franja de terreny que el Comú considera que correspon als anomenats "P.", i això és una qüestió de propietat reservada a la jurisdicció civil, com es desprèn clarament del *petitum* de la demanda, que sol·licita la declaració de que la finca "E." té una superfície de 62.577 m² i que inclou els terrenys que l'Administració qualifica com a comunals.

Un cop establert que la pretensió exercitada per l'entitat agent és una qüestió atribuïda als tribunals civils, han de decaure necessàriament les restants al·legacions que formulen els apel·lants. En efecte, no existeix la contradicció que denunciïn els adherents, ja que la sentència apel·lada és clara quan determina que existeix una manca de jurisdicció per conèixer de la pretensió que es formula en la demanda, encara que s'inclouï un *obiter dictum* sobre la situació possessòria dels terrenys, que d'altra banda és el

pressupòsit de l'exercici de la potestat administrativa de delimitació dels terrenys comunals, que recull l'article 93 del Codi de l'Administració. El Comú s'ha basat a aquests efectes en les dades de l'antic cadastre i també en el fet que els "P." han sigut objecte successivament d'arrendament, extrems que justifiquen l'actuació administrativa, això sens perjudici, com s'ha dit, que la discussió sobre la titularitat de les finques respectives, i la seva situació i extensió, han de quedar reservades a la jurisdicció civil.

Per tot això, s'han de desestimar ambdós recursos d'apel·lació i confirmar en els seus termes la sentència impugnada.

Sisè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar els recursos d'apel·lació que interposen l'entitat L. SLU i els Srs. JMB i PCA contra la sentència dictada el 13 de març de 2019 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.